

מסורת הש"ס

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן י.

עין משפט
גר מצוה

פח א טושי'ע ל"ח ט'
 מקלט ספי' ב'
 פכ ב מ"י פ"ח סלמט
 ר"ע הל"כ ג טושי'ע
 טס פ"ח ספי' :
 ז ג ד מ"י טס טו' ע"ע
 טס ספי' ח:
 זא ה מ"י טס סלכ' טו
 טושי'ע טס ספי' ט'
 טפי' ב' :

רבינו הגנאל (המשך)
 (א) וזה אפי' וכל מי שאינו
 מוגי' אוני אומן, אמר ר'
 סימן הדיוט תופר כיסין
 כיסין, מסרגין את
 המיטות, ו' יוסי אומר
 ממחתי, ו' תי'א בר אבא
 ו' אפי' פליגי, תריוהו
 מיטת דחוקה ו' יתנון
 אקרו, חד אמר מסרגין
 כגון אריבה ערב ותי,ו'
 ממחתי שת' בלא ערב,
 וחד אמר מסרגין תהי' בלא
 ערב, ממחתי שאם היה
 רפי' ממחתי, מהני' ו'
 חלפתא בר שאול, וריו',
 פ" חנא קמ' ו' יוסי,
 שאך מפשילין חבלים
 לכתחלה, ומתערב בחסן
 בר יצחק מי אכא מאן
 דאמר מסרגין שת' בלא
 ערב, ותהני' ר' מאיר אומר
 המטה משיטורג בה
 שלשה בחיס, מי אפשי'
 לעשות בית בלא שת'
 וערב, אלא כולי עלמא
 מסרגין שת' ותי' כי פליגי
 בסמחתי, ולא איפשי' לן
 בהדיא האי מיהוה מה
 אם היה רפי' ממחתי,
 אפשי' למיחליא במני,
 אפשי' למלואו רפיין
 חכילי המטה בכסות
 הרכה. [בתנ"י] מעמידין
 תנו וכיורין במועד, ר'
 יהודה אומר אין מכבשין
 את הריחים במועד
 כתילה, מאי מכבשין, רב
 יהודה אמר מנקר ריחיא,
 פ" כיון שיעמדו הריחים
 מלחטין מנקרין בתן
 נקרים קטנים כמין
 חיודים כדי לשחון
 במהרה, רב יחיאל אמר
 בית עינא, ומקשינן עליה
 דרב יחיאל, ומפרק בגון
 זבקה ובעי לאותויהי' בה
 טפי, רב הונא שפע לההוא
 גברא דהוה מנקר ריחיא
 בחולו של מועד, אמר,
 מאן האי דמחיל איי' טוב
 ליחילי גופיה, ורב הונא
 סבר לה כיש אומרים דאמ'
 אין מכבשין כל יוקר, דרש
 רב תמא נוקרין ריחים
 בחולו של מועד, משום
 רבינו אמר אפי' סוס
 שרוכב עליו וחמור שרוכב
 עליו מותר ליטול צפרניו.

ההדיוט תופר כדרכו, נראה דוקא ללוך המועד אלל כחנס
 למה יתירו אפילו על ידי שינוי מיהו לא ליירי כדכר
 האבד דהיכא דהיכא דבר האבד קיימא לן כר' יוסי דלין מלרין שינוי
 דכר האבד והיכא דנגדיו או מנעליו מקודעין ואם יניח אותן
 עד לאחר מועד יתקלקלו רלמי רכומי
 שאין מקלין ללא להכיר אפילו עד
 ידי נכדי כדלמרתין לקמן (דף עג)
 כל שאינו עושה אינו לומר לנכדי
 ועושה ושמה לא היו מושכים אותו
 דכר האבד או שמה אין כל דכר
 האבד מותר בלא שינוי דפ' מקוס
 שנהגו (פסחים דף טז:) משמע דוקא
 עולי רגלים ממקצין מנעלים במועדו:
במסרגין כולי עלמא לא פליגי
 דשתי וערב, תימה
 היאך מותר לעשות מלאכה כי האי
 בלא שינוי: **במרתוחי נמי לא**,
 בלאו הכי נמי נראה דמני לאקשויי
 הכי קאמר ר' יוסי שאם היה רפוי
 ממחתי אלל לא מסרגין שמי וערב
 הא אפילו בשמי בלא ערב אסור:
כיון דאפשר דלפליגי במועדי,
 דלין מותר אלל ללוך המועד:
 ה"ג רבי יהודה אומר אין מכבשין
 את הריחים בתחילה.
 ובחדשה קאמר דהא כגמלא ממי'ר
 ישנה ולן נראה לומר דכגמי' דמתי'ר
 ישנה משוס ר' אליעזר קאמר והא
 משמיה ידידה כי למה נתיקו לעשות
 מהלוקת חנס ועוד דלכתחלה משמע
 חדשה ולא תאמר כבוש מאן דכר
 שמה י"ל תנא קמא אומר מעמידין
 ובחדשה קאמר ומשמע אפילו כבוש
 ו' יהודה אומר בכבוש ואי' דגריס
 ר' יהודה אומר מכבשין את הריחים
 ולא גרס לכתחילה היא' הכי אלל
 עמה קשיא ואמר כבוש מאן דכר
 שמה תנא קמא נמי שרי' יש לומר
 דתי' שרי העמדה בעלמא שאין זה
 כיון גמור (ו' וה"ה דלטר כבוש כין
 כחדשה כין כישנה ו' יהודה שרי
 כבוש כישנה וגירסא ראשונה נראה
 לרבי ומעמידין נראה דוקא העמדה
 דמור אין זה כיון כתיילה אלל הוא
 עשוי ככר אלל אינו מחויב בקרקע
 ולקין למזרו ולטפלו זבאך כדמפרש
 בפרק כל הכלים (שם דף קפה), אי
 נמי כי ההוא דפ' המביא כדי יין
 (גי' ג' ד), גבי מגור דכ"ט אין ספן
 אותו ואין טעין אותו כמילת וכו'
 הכא במועד שרי ולקמן כשמעתינן
 נמי קאמר ושין שאין גודלים מגור
 כתיילה וצירושלמי תני ר' תלפתא
 וזלכד שלא יגלחנו כתיילה ופרש
 כמספ' ללא ידע מאי גילוח וליג
 דגרסינן שלא יגדלנו: **יום שרוכב**
 ע"וי, פ' כמספ' ללוך המועד
 משמע שאסור לרכוב כחנס:
 למיסקל

מופר כדרכו, בחולו של מועד: היכי דמי דייוע, שאינו אומן
 שמופר כדרכו: מלא מהט כנס אהס, שאינו יכול ללקוט נימי
 התפירה של הלוק כדי לתפור כשהוא מופר מוחב תפירות הרבה
 כמלא לורך המהט ואח"כ מושכה מן הכגד ונמלא תפירות הרבה
 כושכה אחת והיודע לעשות כן אומן
 הוא: **שאינו יכול לבין אימרא**
כחפס חלוקן, שאינו יודע לתחוב
 אותו נגד עב שעושין ממנו אימרא
 כחפת חלוקן אלל כנמקוס אחד
 מקלרו וכמקוס אחד מרמינו: **האומן**,
 הייט מכליב: **מפשיע**, שאינו מופר
 ביושר אלל מפור התפירה ולהכי קרי
 מכליב שדומין מחויב המהט לשיני
 הכלב רחוקות זו מזו כשיני הכלב:
כבלאס, שאינו מופר כדרכו (ו) מוחב
 זה כסמוך זה אלל שמוחב המהט
 פשם אחת למעלה ופשם אחת למטה
 ולהכי קרי ליה כלבאס דהכי קיימי
 שני הכלב שן אחד גבזו מחינרו:
מסרגין שמי וערב, שאורגין מטה
 של חבלים בשמי וערב: **שמי בלא**
ערב, שמוחב שמי ואינו אורג זה
 הערב: **שאם היה רפוי**, זה שנארג
 ימים רבים והיו החבלים רפויין
 ומלון למטה שאין מחוסין ממחתי;
ושין, רבי מאיר ו' יוסי: **שאין**
מפשילין חבלים לכספה, שאין
 גודלים חבלים לכתחלה: **המעט**,
 לעולם אינה מקבלת טומאה עד
 שיקרג בה ג' נתי ירין שהשמי כבר
 מתוח ואורג זה שלשה נתי ירין
 דערב, אלמא דמסרגין קרי שמי
 וערב: היינו דלפלו יש אומרים
 לא לפלוגי, דלפלו שמי בלא ערב
 לא מני: **ממח פני לא**, בתמיה,
 אחו' יש אומרים לתיסק נמי מחתי
 ואמאי הא לא קעבי' מלאכה ולי
 לא עביד הכי לא מני למיזג' עליה:
אין, ודאי אחו' יש אומרים לתיסק נמי
 מחתי משום דהואיל ואפשי' למלייה
 למטה כמלמי עדי לעיל והדר מני
 למירמא עליהו כריס וכסמות
 למיזג' עליהו: לא ערמינן, דהוי
 טורח ללא לךין: **בתנ"י מעמידין**
טור וכיורין, שעושין אותם לכתחלה
 כדלמרתין לקמן, תנור ודקר מלול
 מקוס שפיתח (ו) שמי קדירות כירה
 מקוס שפיתח קדירה אחת: **מכבשין**,
 או גמ' מפרש: **גמי' מנקר ריחיא**,
 כשהיא ישנה ותקנה ואין החטין
 יטולין לפרן מנקרין אותה ומתכין
 אותה כדי שלא יהא שיה' כדי שפרכו
 החטין תחמיה: **סס עינא**, נקב
 שעושין באלמג' הריחים שהתבואה
 נופלת לתוכה: היינו דמשכתא לה
 בישנה, לפי שהינה אריכה לק' שכבר
 היא חלקה לפי שתדיר היא
 טוחמת: **אלל למאן דאמר**, דמכבשין
 היינו כח אית לה נתי עינא סכבר
 היא ישנה מלחטון ועל לא הוי לה נתי
 עינא לא מני למיטתן: **כגון דכע**
לארואי, האי כח עינא טפי וכי
 האי גווגא משכחת לה כישנה: **מנקר**
ריחיא, כישנה: **איפסי' גופיה**,
 יתחיל גופו: **מופר לעיול**, לכן כפרנים כדך העושין עכשו למוסים שלנו דאי לא עביד ליה הכי הוי ליה זערא ולא מני אזיל:
 אלל

(א) למי' עירומא למת' אלל
 סחא מוחב טת האמיתים וכו'
 סחא ומטוט דשמי' ולי'
 כני רכעי ולי'